

komme an paa at skaffe en naturlig Balance tilveje. Ministeren har jo Ret til ifølge Koloniallovens § 57 at udrede Koloniernes Udgifter her hjemme paa Mellemregning; men § 57 bestemmer ogsaa, at der skal sørges for behørig Afregning. Denne Bestemmelse i Paragraffen har den ærede Finansminister jo overset i alle de Aar, han har haft Bladsen som Finansminister, i alle de Aar, han har haft Overbestyrrelsen af Koloniernes hele Administration. Finansministeren har overset det, og troende at kunne styde sig ind under denne Paragraf har han ladet Mellemregningen løbe op saaledes, at vort Tilgodehavende derovre med den Gæld, det staar i til os, allerede nu er over 4 Millioner Kr. Den behørig Afregning, som den højtærede Finansminister burde have taget, har han ikke taget. Naar derfor denne økonomiske Misere er kommen til Stede i vore danske Kolonier, kan det ikke nægtes, at den højtærede Finansminister ikke har mindst Skyld deri. — En af de Postler, som vi stadig her have hævdet maatte kunne komme i Betragtning for at opnaa en naturlig Balance, er Militærvæsenets Indskrænkning derovre. Jeg veed, at vi her bestandig møde den Indvending, at det var paa Grund af Militærvæsenets Indskrænkning, der var foretaget et Aars Tid før Opstanden, der gjorde denne mulig. Nej, aldeles ikke! Det skal siges og siges hver Gang, vi møde denne Indvending, at selv om vi den Gang havde haft en Militærstyrke lige saa stor som den senere, kunde Opstanden have gaaet for sig og var gaaet for sig, naar den samme Malkonduite var bleven begaaet, som der blev begaaet den Gang, nemlig at der slet ikke var noget Militær til Stede der, hvor man dog ikke var uvidende om, at der var Søring i Gemhæterne, og at en Opstand kunde befrægtes. Det kunde jo ikke have nyttet, at der var en nok saa stor Militærstyrke paa Den, naar den laa i den anden Ende af Den, saa at Dyrøret var kommet i Gang, uden at den kom til Stede. Der vilde altsaa kunne gøres meget for at bringe Balance tilveje ogsaa ved en Indskrænkning i Militæruddgifterne og ved en fornuftig Ordning af Kolonialpolitikken. Med Hensyn til Militærstyrkens Indskrænkning har man jo ogsaa her en Udvej, som Kolonialloven anviser, og det er den, at danne et Politikorps. Det er ifølge Kolonialloven enhver Kolonialborgers Pligt at lyde Opraabet, naar der kaldes, og selvfølgelig vil det ogsaa være deres Pligt at kunne indordnes i et saadant Korps til Kolighedens Opretholdelse, naar det maatte findes nødvendigt. Hvad skalde der ogsaa være i Vejen for at danne en passende Politistyrke, maaske helst af de

bedste blandt den sorte Befolkning? Forholdet er vistnok det, at de, hvem dette Hverv overdrages, ere ældre danske Personer eller andre Personer, som ikke tilhøre den farvede Befolkning, og det er jo ikke ubekendt, at der herfter et Slags Racehad eller en vis Raceanimositet imellem dem og den farvede Befolkning indbyrdes. Vi kunne maaske komme ind paa en saadan Ordning, at de sorte kom i betroede Stillinger, man behøvede jo kun at vælge de ordentlige iblandt dem; nu er der jo kun Udflugt til at faa hvide Mænd, der allerede ere saa smittede af det lystige Kolonialliv, at de vanskelig opfatte deres Opgave med den Alvor, den skulde opfattes med. Det er da troligt, at det vilde være betydelig bedre at faa en Ordning af Politivæsenet, hvorved man fik den virkelig dygtig blandt de sorte Mennesker derovre til at udøve denne Tjeneste. Jeg nævner disse Ting som noget, jeg mener absolut maatte komme i Betragtning, naar der skulde skaffes en naturlig Balance til Veje. Med de Oplysninger, som foreligge for os, ser jeg ikke, at vi kunne komme langt i vor Behandling af denne Lov. Den Balance, der derved bliver skaffet til Stede, er jo i Virkeligheden slet ikke andet end det samme, som den ærede Finansminister tidligere har villet gennem en Række af andre Lovforslag om at overføre Udgifterne til den bestindfiste Militærstyrke her paa Møderlandet. Den Balance altsaa, som kun gælder Kommunalaffærerne eller Kolonialkassen, bliver kun en Underbalance for os. Derjom vi tænke os, at en af vore egne Provinser, f. Eks. Maribo Amt, blev tillet paa den Maade, at den intet Bidrag skulde give til de almindelige Statsudgifter, men kun nøjes med de kommunale Udgifter, og hvad der iøvrikt hører til, saa vilde vi derovre være uigelig lykkelige, men hvorledes skulde saa alle Danmarks Statsudgifter blive udredede? Og her staa vi lige overfor frugtbare Provinser, som ordentlig styrede aabenbart maatte kunne udrede deres Andel i Statsudgifterne ligesaa fuldt som enhver anden Landsdel her i Landet, og det er da noget, de ogsaa have gjort tidligere. Man er jo i Kolonialloven gaaet ud fra den Forudsætning, at de skulde kunne udrede et større Bidrag til de almindelige Statsudgifter. For St. Thomas var det ved Kolonialloven eller først 10 Aar derefter bestemt til 28,000 \$ og denne Udredte dem ogsaa i nogle Aar, men senere viste det sig, at den ikke kunde udrede dem og der blev et Understud, som kom op imod 50—60,000 \$. Paa St. Croix er jeg overbevist om, at naar Sagen blev taget alvorlig, vilde der kunne skaffes en saadan naturlig Balance. Forholdene ere jo aabenbart betydelig værre paa St. Thomas, fordi de